

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

ΙΑ'.

ΕΡΑ από τα θουνά του Χάρτς, στις Άγριες κοιλίδες του Σίρκε και του "Ε-λαντ, μαζεύοντουσαν μία φορά τὸ χρόνο, ἀπὸ τὰ τέσσερα πέρατα τῆς γῆς ὅλες ἡ μάγισσες, οἱ μάγοι κ' ἡ στρίγγλες, σὲ μιά δαιμονική γιορτῆ, πού ἦταν γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα «Ἡ Βαλπούργεια Νύχτας».

Ἐκεῖ εἶχε δὴγησεί ὁ Μεφιστοφελῆς τὸν Φάουστ, ἐνῶ ἡ φτωχὴ Μαργαρίτα εἶνε μόναχῃ μετὶ τῆς τύφεις τῆς.

Ὁ Σατανᾶς εἶχε ὑποσχεθῆ αὐτὴν τὴ διασκέδασι στὸν Ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τοῦ θά εὔρισκε σπάνια καὶ ἀτίμητα χρυσοφικά γιὰ νὰ τὰ δωρίσῃ στὴν ἀγαπημένη του, τὴ μέρα τοῦ γάμου τους. Μὰ αὐτὸ ἦταν μιά πρόφασι. Ὁ σκοπὸς τοῦ Μεφιστοφελῆ ἦταν ἄλλος: Ἄφου ἔκανε τὸν Φάουστ φοιτῆ, ἤθελε νὰ τὸν κἀνὴ τώρα καὶ ἄτιμον: Ἦθελε νὰ τὸν κἀνὴ νὰ ξεχάσῃ ἐκείνην, πού γιὰ τὴν ἀγάπῃ του ὑπέφερε τώρα τὰ φοβερώτατα ψυχικά μαρτύρια...

Ἔτσι, ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Σατανᾶς καὶ ὁ Ἄνθρωπος σκαρφά-λωναν στοὺς κολασμένους θράγους τοῦ Χάρτς. Φωφορισμοὶ πὸδῶναιαν μὲσ' ἀπ' τὸ θούρο, τοὺς φώτιζαν τὸ δρόμο. Τὸ μέρος ἦταν ἀπόκρημνο.

—Κρατήσου ἀπὸ τὴν οὐρά μου, φώναξε σὲ μιά στιγμὴ τοῦ Φάουστ ὁ Μεφιστοφελῆς.

Μὰ τὰ τελευταῖα του λόγια μιλῶς ἀκούστηκαν. Ἐξαφνα, ση-κάθηκε μιά τρομερὴ ἀνεμοζάλη. Σύννεφα μολυβένια σωριά-στηκαν στὸν οὐρανὸ κ' ἔκαναν ἀκόμη πῶ θαυτὸ σκοτάδι. Τὰ δάση ἄρρισαν νὰ θογγούν κ' ἡ κοικοιθάγιες ἔφευγαν τρομαγ-μένες. Ἐτρίζαν κ' ἔσπαζαν τὰ κλαδιά, μὲ πάταγο σωριαζόν-τουσαν οἱ κορμοὶ τῶν δέντρων. Καὶ τὸ θουνὸ ὀλόκληρο, ἀπὸ κάτω ὡς ἔπάνω, ἀντηχοῦσε τώρα ἀπὸ ἕνα βιο-αι, ὀρμητικὸ, δαιμονικὸ τραγοῦδι. Ἦ διαβολικὴ γιορτὴ ἄρχιζε...

—Μαὶ φαίνεται πὸς στάνουν οἱ ὀρ-γιασταὶ, φώναξε ὁ Μεφιστοφελῆς δυ-νατὰ, γιὰ νὰ γίνῃ ἀκουστός μὲσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαμόνιο.

Καὶ πραγματικὰ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἕνα τοσοῦτο μάνισσες φάνηκε ν' ἀ-νεβαίνῃ ἀπὸ τὴν πλαγιά τοῦ θουτου. Ἀνεβαίαν καὶ φιλοτραγοῦδοῦσαν, κάγγαζαν καὶ πειραζόντουσαν μετα-ξὺ τους, μὲ θρωιμολογὰ χυδαῖα.

—Πάστε με μαζὺ σας! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ μιάς γραμαγίσσας, ἀνάμεσα στοὺς θράγους. Καιρὸς τώρα πού πα-σιζῶ ν' ἀνεβῶ, μὰ πάντα μὲ προ-σπερνοῦν καὶ μ' ἀφίουν πίσω οἱ ἄλ-λοι. Πάρτε με!...

Κανεὶς ὄμως δὲν τῆς ἔδωσε σημασίαν. Ὅλοι ἀνεβαίαν.

—Κύττα, ἐπανέλαβεν ὁ Μεφιστοφελῆς, ἀνάμεσα στὴ δαιμο-νική αὐτὴ κομποπλημύρα. Σκουνοῦν, σπρώχνονται, γαυγίζου, πειρίζου, πλουσοῦν, ἀστράφτου, θρωμοῦν... Ἄληθινὸ μαγικὸ στοιχεῖο! Ἐμπρός, κρατήσου καλά!

Ἦρσε πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν Φάουστ, μὰ δὲν τὸν εἶδε. Ἐνα τρελλὸ τοσοῦτο μαγισσῶν τὸν εἶνε παρασύρει.

—Ἄ! κράζαγε ὁ Σατανᾶς. Μὲς χώρισαν! Δαιμονισμένη φάρα!...

Ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ μὲ ὀρμὴ καὶ κατάρ-θασε νὰ πλησιάσῃ τὸν Φάουστ.

—Πνεῦμα τῆς ἀντιλονίας, τοῦ εἶπε ὁ Φάουστ, εὐθύμος πειὰ μὲ ὅλα αὐτὰ πού συνεβάναν, ἐμπρός, δὴγησέ με! Σιωπὰ τὸ σκέπτικες ν' ἀνεθούις ἐδῶ τὴ νύχτα αὐτὴ τῶν ὀνγίων!

Ἦ συγκέντρωσι τῶν μαγισσῶν ἐμεγάλων ὀλοένα κ' ὁ θού-ρωθος πού ἔκαναν γινότανε μεγαλειότερος.

—Πᾶνε, εἶπε ὁ Μεφιστοφελῆς στὸν Φάουστ. Θά ῥθῃς εὐθύμος συντοφῆς παραστῆ... Ἄφρσε τὸ πλῆθος νὰ θουρῶθῃ. Βλέπω ἐδῶ μάνισσες νέες δλόγυινες καὶ γρῆς πού σκεπάζονται συ-νετὰ. Ἐλα μαζὺ μου. Ἀκούω ὄθωνα νὰ παίζου. Δὲν ὑπάρχει στενογῶρια ἐδῶ. Ἐλα, κύριε δόκτορα!

Προγώρσαν ἀνάμεσα στῆς μάνισσες, στῆς στρίγγλες, σὲ δλη ἐκείνη τὴ δαιμονική σάρα, πού εἶχε πλημμυρίσει τοὺς ἀπόκρη-μους θράγους τοῦ Χάρτς. Ὁ συνωτισμοὸς ἦταν τρομερός.

—Κύττα, εἶπε ὁ Μεφιστοφελῆς. Ὁ σπρόβιλος τοῦ πλῆθους ὀρμὰ ὀλος πρὸς τὰ ψηλά...

Μὰ ὁ Φάουστ δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐνα πλάνο, ἕνα θεσπέσιο ὀρ-μας εἶχε ἀσπασεί τὴν προσοχή του. Ἦταν μιά ὀρωσιτάτη γυναικὰ, μισοκαπλωμένη κατὰγυμη ἐπάνω στὸ γρασιδί.

—Ποιὰ εἶνε ἐκείνη ἐκεῖ;

(Ὁ ἄνθρωπος πού πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχὴ του)

—Κύτταξέ τὴν καλά, ἀπάντησε ὁ Σατανᾶς. Εἶνε ἡ Λιλὴ.

—Ποιὰ, εἶπες;

—Ἦ πρώτη γυναικὰ τοῦ Ἄδὰμ. Φυλάξου καλά ἀπὸ τὰ ὀ-ρωὰ μαλλιά τῆς. Εἶνε τὸ μοναδικὸ τῆς στολιδί. Μὰ ὀποιος μπλέξει μ' αὐτὴν, δὲν τὸν ἀφίει εὐκολὰ πειὰ.

Προγώρσαν ἀκόμα. Εἶχαν φτάσει τώρα σὲ ἕνα σημεῖο, ὀπου μάγοι, μάγισσες καὶ στρίγγλες γλεντοκοποῦσαν, χόρευαν ἀσε-μινους χοροὺς κ' ὀργιάζαν.

—Ἐλα, νὰ μποῦμε κ' ἐμεῖς στὸ χορὸ, πρότεινε ὁ Μεφιστο-φελῆς.

Ὁ Σατανᾶς καταλάβαινε πὸς τὸ δαιμονικὸ γλέντι, στὸ ὀ-ποιο εἶχε παρασύρει τὸ θῆμα του, ἔφερνε γοργὰ τὰ ἀποτελέ-σματὰ πού περιμενε: Ὁ Φάουστ ἔχευοσε μὲσα σ' αὐτὴν τὴν ἀλλοκοτὴ παραζάλη, ἐκείνην, τὴν ὀποία εἶχε κἀνει τόσο δυ-στησιμένη. Καὶ ἤθελε τώρα νὰ σπρώξῃ τὰ πράγματα ὡς τὴν ἀκρῃ.

Ὁ Φάουστ δέχτηκε τὴν πρότασί του. Πλησίασε μιά νεαρὴ μά-γισσα καὶ τὴν κάλεσε νὰ χορέψουν μαζὺ. Ὁ Μεφιστοφελῆς πῆρε γιὰ ταῖρι του μιά κακομοῦτσουνη γρῆα μάγισσα. Καὶ τὰ δύο ζεύγη ἄρρισαν νὰ στροβιλίζονται. Ὁ Φάουστ τραγοῦδοῦσε, χο-ρεύοντας μὲ τὴ νέα:

«Στὸν ἔθνο μου εἶδα στολισμένη.

μὲ δῶδ μῆλα νέα μιλιά.

Ἦταν πολὺ χαριτωμένη

κ' ἔμοιαζε ὀρωα κοπελιά.

Στὴν ἄλλη στροφῆ τοῦ χοροῦ, ἡ νέα ἀπαντοῦσε τραγοῦδῶν-τας:

«Στὰ μῆλα χάνεται ἡ ψυχὴ σου,

ἀπ' τὸν καρδὸ τοῦ παραδείσου.

Μὰ νὰ τὰ θῆς ἦταν γραφτὸ

καὶ στὸ δικὸ μου ζῆπο ἐδῶ.

Ἦ γρῆα πάλι πού χόρευε μὲ τὸ Μεφιστοφελῆ, τραγοῦδοῦσε:

«Ἄλλοσῶδωθε ἄργοντὰ μου,

σὲ χαρωτὸ ἀπ' τὴν καρδιά μου».

Ὁ ἄλλοι στίχοι πού ἔλεγε ἦσαν πολὺ ἀσεμινὸ καὶ χυδαῖοι. Ἦ γρῆα καὶ ὁ Σατανᾶς χόρευαν καὶ χα-σκογελοῦσαν. Μὰ, σὲ μιά στιγμὴ, σὲ λίγο, ὁ Μεφιστοφελῆς εἶδε τὸν Φάουστ ν' ἀφίει ἔξαφνα τὴ νέα μετὶ τὴν ὀποία χόρευε καὶ νὰ τρέχῃ μα-κρὰ, σὰν ἀλαφισάμενος. Ἄφρσε κ' αὐτὸς τὴ γρῆα καὶ ἔτρεξε πίσω του.

—Τί ἔχεις; τοῦ εἶπε. Γιατί ἄφρσε τὸ ὀρωτὸ κορίτσι;

—Μὴ μὲ ρωτᾷς! ἔκανε ὁ Φάουστ ἀηδιασμένος.

—Μὰ γιατί; Τραγοῦδοῦσε ὀμορ-φα ὀστόσο...

—Ναι! Μὰ, ἀνάμεσα στὰ τραγοῦδια τῆς, εἶδα ἕνα κόκκينو πον-τίκι πού ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς!

Ὁ Μεφιστοφελῆς γέλασε.

—Σπουδαῖο πράγμα! ἔκανε. Αὐτὰ κάθασα καὶ προσέχεις; Ἐλα, ἐνάρχισε τὸ χορὸ. Τὸ κορίτσι εἶνε καταδεχτικὸ καὶ ἀν γυρίσῃ κοντὰ του, θά ξεχάσῃ ἐχαριστίας τὴν προσβολὴ πού τὸν ἔκανε...

Ὁ Φάουστ δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι. Εἶχε καρφώσει κάπου πῶ πέρα τὸ θλέμμα του κ' ἔμενε ἄφωνος. Φαινόταν συνειραμέ-νος. Ὁ Μεφιστοφελῆς ἀκολούθησε τὸ θλέμμα του κ' ἔξαφνα ἔ-κανε ἕναν ἄσχημο μορφασμό. Ὁ Φάουστ πῆγε πῶ κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε, δειχνοτάς του μὲ τὸ χέρι:

—Βλέπεις, Μεφιστο, ἐκεῖ, μιά κόρη ὀρχῆρ καὶ ὀρωα, πού στέκει μόναχῃ ἀπόμερα;

Ἦ φωνὴ του ἦταν παραλλαγμένη, ἐπρόδιδε τὴν πῶ μεγάλη συγκίνισι.

—Μερίστο! πρόσθεσε. Αὐτὴ μοιάζει μὲ τὴν καλή μου τὴ Μαργαρίτα!...

Ὁ Μεφιστοφελῆς ἔκανε ξανά ἕνα μορφασμό.

—Ἄφρσε τὴν αὐτὴν, εἶπε καὶ προσπάθησε νὰ τραθῆξῃ τὸν Φάουστ ἀπὸ τὸν μανδῦλο του. Κἀνει κακὸ τὸ κύτταγμα τῆς!

—Γιατί; Γιατί; Μερίστο;

—Εἶνε μιά εἰκόνα μαγική, ἕνα εἶδωλο... Εἶνε κακὸ τὸ συνα-πάντημα τῆς. Τὸ στυλωμένο θλέμμα τῆς παγάνει τὸ ἄμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπολιθώνει. Δὲν ἔχεις ἀκούσει νὰ μιλάνε γιὰ τὴ Μεδουσα;

Μὰ ὁ Φάουστ δὲν ἄκουε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ.

—Αὐτὰ εἶνε! ψιθροῦσε ἄργα, σὰν νέος σ' ὀνειρο. Αὐτὰ εἶνε ἀληθινὰ νεκροῦ μάτια, πού δὲν τὰ ἔκλεισε χέρι ἀγαπημένο...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣΤΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις — πληροφορίες — κωμωμηνιολογία)

ΚΕΙΝΟΣ, πού θά ήθελε νά γράφει μιά διατριβή περί διαζυγίων θά έπρεπε άπαραίτητος νά παρακάλεση τή μεγάλη φεντέτα Γαλιόρια Σβάνσον νά του πει τί έντιμώσεις και τί συμπέρασματα έβγαλει...άπό τούς τέσσερους άνοητες γάμους της!...

— Τέσσερες φορές παντρεύτηκα μέχρι σήμερα, είπε τελευταία ή πρόην βασίλισσα τού γερμανικού κινηματογράφου, και μισορώ νά καινηθώ ότι γνώξω καλά τήν ψυχολογία και τή νοοτροπία τών άνδρων στό ζήτημα τού γάμου. 'Ο πρώτος σύζυγός μου, ο ήθοποιός Γουάιλας Μπλιρν, με μεταμφεσίζονταν σάν νά ήσουν ζωηροτάκι έξη χρόνων. 'Ο δεύτερός, ο Έρμερτ Σάιλον, με θεωρούσε τού όγδου βασιμα τού κόσμου και μου μιλούσε έξοτικώς, σταυρώνοντας τή χέλια του. σάν νά είχε μπροστά του τού άγίαμα μιάς Παναγίας! 'Ο τρίτος, ο μαχητικός Ντέ λιά Φαλιζ, πού έδινε τρέσι προσοχή, όση δίνονε συνήθως σέ μιά μύγα πού κλάβεται από πάνω μας. Μιά ό τέταρτος, ο Μιχαήλ Φάριερ, ήταν ο πιο άνευφορος άπ' όλους, γιατί πίστευε βαθιά ότι ο προσημοός μου ε' άντων τών κόσμου ήταν νά γίνω κυρία Μιχαήλ Φάριερ και τίποτε περισσότερο! Κινείσαι άπό τούς τέσσερες σύζυγούς μου δέν έκανε τήν άλλη κα' λογική σκέψη, ότι είμαι...!

ριτοσία έξη χρόνων. 'Ο πρώτος, ο Έρμερτ Σάιλον, με θεωρούσε τού όγδου βασιμα τού κόσμου και μου μιλούσε έξοτικώς, σταυρώνοντας τή χέλια του. σάν νά είχε μπροστά του τού άγίαμα μιάς Παναγίας! 'Ο τρίτος, ο μαχητικός Ντέ λιά Φαλιζ, πού έδινε τρέσι προσοχή, όση δίνονε συνήθως σέ μιά μύγα πού κλάβεται από πάνω μας. Μιά ό τέταρτος, ο Μιχαήλ Φάριερ, ήταν ο πιο άνευφορος άπ' όλους, γιατί πίστευε βαθιά ότι ο προσημοός μου ε' άντων τών κόσμου ήταν νά γίνω κυρία Μιχαήλ Φάριερ και τίποτε περισσότερο! Κινείσαι άπό τούς τέσσερες σύζυγούς μου δέν έκανε τήν άλλη κα' λογική σκέψη, ότι είμαι...!

Ο διάσημος ήθοποιός τού κινηματογράφου Σαρά Μπουγιέ

'Ο συντάκτης ενός Παρισινού κινηματογραφικού περιοδικού έπέβαλε μιά μέρα, έντελώς ξαφνικά, σ' ένα σκηνίτιο, στην Γκαμπιό Μορλά — τήν αλησιάνθητη πρωταγωνίστρια τού «Καθηρομένη, έ- γνάθητι» — τήν έξηξ-ερόμητη:

—Τί φρονείτε περί τού έρωτος; —'Η Γκαμπιό έμεινε λίγο σκεπτική και ύστερα άποκρίθηκε, κοιτώντας μελαγχολικά τού κεφάλι της: —Γιά νά πη κανείς καλά πράγματα γιά τόν έρωτα, πρέπει νά ζητήσει τή συνδρομή της...φαιτισίας τού! Κι' έγώ, όμιολογώ, πώς δέν έχω θέλον φαιτισία!... Καί σέ λίγο πρόσθεσε, στόν ίδιο άνασπώδθο τόνο: —Έξέ άλλον, γιά νά μιλήσουμε γιά κάτι, πρέπει νά τού ξέρομε καλά... Μά πώς είνε ο άφορισμός έξείνος, πού θά μπορούσε νά καιρηθί ότ γνώρισε στη ζωή του τόν πραγματικό έρωτα!...

—Άθή, λοιπόν, είνε ή «Νανά»; Άπό τού ζαχαρεμάκι μπορεί νά όνομασθί φίλι;... Άπορώ με τού Γαλλικό κοινό, πού δέν διαμορφώθηκε με σφραγίσματα κατά της άσεβείας, πού διάπραξε στη μνήμη τού μεγάλου Ζολά ένας άσυνείδητος Άμερικανός σκηνοθέτης!...

Μ' αυτές τίς βίαιες φράσεις κατακραυγώνον τελευταία ή περίφημη Αύτοί είνε οί κόρφοι πού μου άνοίξε ή Μαργαρίτα... Αύτό, χωρίς άλλο, είνε τού γλυκού της κορμί πού έχω άγκυκαλίσει!...

—Μαγεσία είνε όλα αυτά, εφοκλόπιστε πρελλάί! τού φώναζε ο Μερφιοφελής, Φυλάξου! 'Ο καθέσι πού τήν θέλπει, νομίζει πώς αύτή είνε ή αγαπημένη του!...

'Ο Φάουστ είχε γίνει κατάλογμος. —Τί ήδονή και τί πόνοσ μαζύ!... μισθόςος. Δέν μπορώ νά χωριστώ άπ' αύτό έδω τού θέλμα... Τί άλλόκοτη πού είνε αύτή ή κόκκινη κορβελλίτσα πού στολιζει τού λαμού της... Δέν φαίνεται πού πλατείει άπό τήν κόψη τού μαχαριού!...

Μέσα σέ μιά στιγμή, ή μαγική όπασία τού είχε άποκαλύψει όλη τήν τραγωδία πού θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμμένη, ή αγαπημένη του. Μά ο Μερφιοφελής δέν τόν άφρησε περισσότερο.

—Καλά λές, είπε με σατανική ειρωνεία, κ' έγώ τού θέλω. Μπορούσε άκόμη νά κρατή και κάτω άπό τή μασχάλη τού κεφάλι πού της έκοψε ο Περσεύς! Πάντα χίμαιρες θέαχης στό μυαλό σου!...

Τόν τράβηξε με όρμη μακράκι. Τήν ίδια στιγμή, ένα όργανιστικό ποδομύρι, πού ανέβαινε πρός τόν ίδιο λόφο, τούς παρέσυρε και πάλι στό δαιμονικό γλεντοκόπι. 'Ο Σατανάς ήταν ύποχαρακτηρισμένος...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Άλλοτε ήθοποιός τού κινηματογράφου Φραντζέσκα Μερστίν, παραστή από τού Παρισι, ύπόδ' ένα κόλλο γυνωστής της, σ' ένα μιά της Μονμάρτρε, τήν ταινία πού προβάλλεται τώρα, με ύπόθεσι ποιμένη, δήθεν, από τή «Νανά», τού άθανάτου μεθιστόρημα τού Αιμίλιου Ζολά... Καί ή αλήθεια είνε πώς όλοι οί ξένοι χωριζοί άγαπητήσαν όλη γυναίκα με τόν σκηνοθέτη, πού ζωότερηε τού έργο τού μεγάλου Ζολά, αλλά και με τήν πρωταγωνίστρια, τήν Άννα Στέν, πού δέχτηκε νά πιεί σ' ένα τέτοιο έξαυλωμα!...

—Δέν επιτρέπεται νά διαστρέφουμε τόσο ασύστολα τή σκέψη ενός μεγάλου συγγραφέος! Έξαστάσθησε, Ξαίλλη, ή Φραντζέσκα Μερστίν. «Εταίχα κι' έγώ σέ πολλά φίλα, ήμενευμένα άπό θεατρικά έργα ή κομμάτια, μά σεβάσθηκα πάντοτε τού πρόσωπό!... Δέν έκαμνί ότι πού κατέβαινε!... Θά προτιμούσα νά μείνω άνευρη, παρά νά έξεπτελώσω ένα λογοτεχνικό έργο...» Όταν ένας καλλιτέχνης δέχεται νά κάνει τέτοιες παραχωρήσεις άπέναντι τού σκηνοθέτου του, είνε άνάξις νά λέγεται καλλιτέχνης!...

Κόντε νά Ξημερώσθι στη Μονμάρτρε, μά ή Φραντζέσκα έξαυλωθόσε νά βρούη και τόν Άμερικανό σκηνοθέτη και τήν Άννα Στέν!...

'Η Έδω Μερσέ, ή γυνωστήτρια Γαλλίς ήθοποιός τού θεάτρου και τού κινηματογράφου, άποστράφηκε, πριν άπό δύο βδομάδες, ν' αυτοκτονήσει, παίνοντας μιά μεγάλη δόσι βερονόλ. Καί άν έξιστο τού ποσι ή ζωαφείρα της δέν είχε τού προσημοόση ότι κάτι συνέβαινε στην κυρία της και δέν πήγαινε τού δικού της, γιά νά τήν διή σέ τί κατάσταση βρισκότανε και νά τρέξη άμέσως νά φρονίσει ένα παιδάκι, ή όμοια πρωταγωνίστρια τώσων φίλων δέν θά ζούσε πού σήμερα!...

Ποιά ήσαν όμως οί λόγοι, πού άνάγκασαν τήν καλλιτέχνη νά θέσι ένα τέμα στη ζωή της, μά ζωή, πού τήν θεωρούσαν όλοι άξιοζήρητη άπό πάσης άπόφρα; Καί αύτοί άνόμα οί πού σπινού φίλοι της βεντέτας δέν ύπόφεσαν νά δώσουν μιά άπάντη σέ τού έρώτημα αύτό... —'Η πλίζη, μά βαθιά άπογοήστεινε, μ' έκαναν νά μη βήσωσ πού ζωαμύ γιά τή ζωή! είπε ή Μερσέ, όταν έπανέκτησε τίς άσθήσεις της.

Φαιτεια όμοιος ότι και ή λέξη, πού δοκίμασε γιά τού θάνατο ενός αγαπημένου της προσώπου και ή υπερωπόση της άπό τήν έντατική εργασία, συνέτεσαν πούδ στό νά λάβη ή σωματική της καλλιτέχνης τήν άπεγνωσμένη άπόφασι νά ξεπεραδύη μιά νύ πάντα με τή ζωή!...

Οί κινηματογραφικοί οηθότερες τών Παρισίων δημοσίεσαν στις έφημερίδες πού εργάζονται, μιά έντονη διαμαρτυρία κατά της βαναυσού σπιετοφροσύνης, πού δείχνει άπέναντι τούς ο μεγάλους ζωωζο ήθοποιούς τού θεάτρου και τού κινηματογράφου Ραυιί.

Πράγματι, ο Ραυιί, κάθε φορά πού βλέπει μπροστά του — στό θέατρο, στό σκηνίτιο ή και στό όρθιο — ένα δημοσιογράφο, μεταβάλλεται, άγνωστον γιά πούδ λόγο, σέ μανωμένο ταύρο!... Η αντίπαλεια τών αυτ' όρος τού γένος τών οηθότερες έγινε άφορη νά δημοσιογηθών σιά σκηνίτιο άπειρα θεομειδία έπισόδια! Κι' επειδή τού λεξιλόγιο πού μεταχρησίζετα ο σωμαθίστατος κατά τά άλλα ήθοποιός, γιά νά εκφράση τήν άπέχθειά του πούδ τούς δημοσιογράφους, κάθε άλλο είνε παρά κολακεϊνικό γιά τούς τελευταίους, άπεφάσαν κι' αύτοί νά τόν...αυτωτογράψου, νά μη γράφουν ήλιαδή ούτε λέξ, σ' αύτόν, ώς όσον τόν αναγκάσουν νά γινή πιο εύγενήςος μαζύ τούς!...

'Ο μεγάλος Γερμανός τραγωδός Κόνρατ Φιάτ βρισκεται σιά πόθηρα της ζωοκοπίας. 'Ο καλλιτέχνης πού ζωήτισε δεκα δόλόκληρα χρόνια, μαζύ με τόν Γιάννη, τού σκηνίτιο της Γερμανικής κινηματογραφικής τέχνης, βρισκεται χωρίς έγνασια. Κιωνιά κινηματογραφική έγνασια δέν δέχεται νά τόν προσλάβη. Τού άπορω τού επιβητικώ από τού ήθοποιού έχει όμοια όμοιακόπη. Η αλήθεια είνε ότι ο Κόνρατ Φιάτ θά μπορούσε νά είνε σήμερα οικονομικά άνεξάρτητος, ύστερ' άπό τήν τεράστια κέρδη, πού πραγματοποιήσε κατά τή διάρκεια της ένδοξης σταδιοδρομίας του. Μά ο ήθοποιός αύτός είνε υπερβολικά απάτωλος. Ποτέ του δέν μπόρεσε νά εκτιμήση τήν αξία τού ζωήματος. Τού ζόδανε με τήν ίδια εύκολία, με τήν άποία τού μάζε. Χαρακτηριστικό, μάλιστα, είνε ότι και τήν εποχή πού κέρδιζε άνωτόλογοτα ποσά άπό τόν κινηματογράφο — ίδιος κατά τά τέσσερα χρόνια πού έμεινε στην Άμερική — ήταν διαρκώς άπέντατος και χωρισμένος... 'Ο άνθρωπος, πού ήταν άλλοτε, στην εποχή τού βωδού φίλι, περιζήτητος σ' όλα τά σκηνίτιο τού κόσμου, κατήγησε σήμερα νά κλάβεται άπό τού ποσι ότ τού βράδ' σ' ένα ζαφερείο τού Βερολίνου, πού σιχνάζετα άπό άνέοργους ήθοποιούς!...